

ΔΥΟ ΠΟΙΗΤΙΚΕΣ ΣΚΟΛΕΣ

Ἡ ποιητικὴ κίνησις τὰ τελευταῖα χρόνια σημαδεύεται ζωηρῶς. Ἀναμφισβήτητα μπορεῖ νὰ χαρακτηρισθῆ κανεὶς ὡς σημαντικὴ πρόοδος, τὴ δουλειὰ, πὺν παρουσιάζουν οἱ νεώτεροι. Βέβαια, στὴ νεοελληνικὴ φιλολογία δὲ σημειώθηκε, ὡς τώρα, πλούσια βλάστησις καὶ λαμπρὴ ἐποχὴ τέχνης δοξασμένης, ἐξὸν ἁπὸ μονομῆνα παραδείγματα πὺν σὰ φωτεινὰ σημεῖα ὀδηγοῦν τὴν τωρινὴν κίνησις.

Ἐκεῖνο, πὺν βαδύτερα χαραχτήκε στὴν πνευματικὴ ζωὴ τοῦ ἔθνους, εἶνε ἡ γλωσσικὴ ἀναγέννησις, πὺν σιάνθηκε ἀφορμὴ νὰ ξεπυλαιχοῦνε στοιχεῖα νέα, ζωντανὰ καὶ ὀρυμνητικά, ἔτοιμα νὰ φέρουνε τὸν ἔμμετρο Λόγο πὺν σιμὰ στὴν Τέχνη, ἀπὸ κεῖ πὺν οἱ περασμένες γενεές τὸν εἶχανε παραρρίξει σιὰ τριβόλια τοῦ ψευτορομαντισμοῦ καὶ τῆς κούφιας πατριδολατρίας.

Βλέπουμε τώρα μιὰ τάσις ἀπὸ τοὺς νεώτερους, συνοδεμένη μὲ εἰλικρίνεια, μὲ κόπο καὶ μὲ μόχθο γιὰ τὴ γνῶσις, πὺν ἀπαιτεῖ τὸ ἀψηλὸ κ' ἱερὸ λειοῦργημα τοῦ ποιητῆ, μὲ πόθο γιὰ νὰ πιασῆ τὸ δυσκολόπιασις ποιητικὸ μυστήριον, μὲ ἀκατανίκητη πίστις γιὰ τὸ ἔργο, ἐνῶ σύγκαιρα, ἀπὸ ἄλλους, δὲν παύει ἡ βιομηχανικὴ καὶ ταπεινὴ ἐκμετάλλεψις τῆς ἀνάγκης τῆς κοινωνίας νὰ παρουσιάζη φιομαρισμένους ποιητῆς, τιμῶντας τάχα καὶ δοξάζοντας.

Ἔτσι μέσα σιὸν νεούς πὺν κρατοῦνε σιὰ χέρια τοὺς ὀλο τὸ μέλλο, σκηματιστήκανε, ὀσο ἀθόρυβα, τόσο ἀσύνειδα καὶ ἀνοργάνωτα δυὸ ποιητικὲς ὀμάδες, δυὸ σκολές, πὺν τὰ χαρακτηριστικὰ τοὺς σημάδια εὐκόλα ξεχωρίζουνε, γιὰ ὀποιον πιστὰ παρακολούθησε τὰ τελευταῖα χρόνια.

Ὀσοὺς ἁποτελοῦνε τὴ μιὰν ὀμάδα, μποροῦμε νὰ τοὺς ὀνομάσομε : νεοκλασσικοὺς, μὲ τὴν καθαρὴτητα πὺν προσπαθοῦνε νὰ δώσουνε σιὸ νόημα, τὸ βάθος στὴν αἴσιση, τὸ φῶς στὴν ποιητικὴν ἱδέα, τὸν ἀλάθευτο καὶ δουλευέρο σῆχο, τέλος τὴν κλασσικὴ μορφή σιὸ ἔργο τῆς τέχνης, συγχρονισμένης μὲ ὀλη τὴ νεώτερη ἀντίληψη τῆς ζωῆς. Νεοκλασσικοὶ ποιητῆς εἶνε : οἱ Ρήγας Γκόλφης, Κ. Καρθαῖος, Λέων Κοκκέλας, Γιάννης Σιογιάννης, Πάνος Ταγκόπουλος, Μελικέρτης, Λέαντος Παλαμῆς, Γιάννης Οἰκονομίδης.

Ἡ ἄλλη ὀμάδα, τῆς ἐλεύτερης τάσης, ἔχει γιὰ χαρακτηριστικὰ

της σημάδια, τὸ μυστικισμόν, τὴ ρομαντικὴ διάθεσι, προσπάθεια δύνάμης καὶ πλούτου φραστικοῦ σιὴν ἀπόδοσι τῆς ποιητικῆς ἰδέας, χρωματισμὸ πὸν χιτυπᾶ, μεγαληγορία, ἀσυγκράτητη φαντασία, μισόφωτο πὸν γοητεύει, ψυχὴ ταραγμένη καὶ ὑποβλητικὰ συγκινημένη. Τέτιοι ποιητὲς εἶνε οἱ : Ἄγγελος Σικελιανὸς, Μάρκος Αὐγέρης, Τάκης Μπαρλὰς, Τάκης Παπαιοῶνης, Φάνης Μιχαλόπουλος, Δίνος Καρζῆς, Κλέων Παράσχος, Ναπολέων Λαπαθιώτης, Γιάννης Μηλιάδης, Γ. Δούρας, Βίχιτορας Ζήνων.

Ἄλλοι νέοι ποιητὲς, στέκουντ' ἔξω ἀπὸ τὶς δυὸ ποιητικὰς σχολὰς, πὸν σημειώσαμε, καθὼς ὁ Κ. Βάρονης, πὸν σιμώνει τελευταῖα πρὸς τὴ νεοκλασσικὴ ὀμάδα, ὁ Γεράσιμος Σπαταλὰς, ὁ Φῶτος Γιοφύλλης, κ' οἱ δυὸ τῆς Ἐφριανησιώτικης παράδοσι ἀκόλουθοι, μὰ πὸν ἔχουνε πολλὰ κοινὰ σημάδια μὲ τοὺς νεοκλασσικοὺς, ὁ Ἰωσήφ Ραφιόπουλος, ὁ Γιόχαν Ρωμανὸς. Καὶ μαζὶ μὲ ὄλους τοὺς παραπάνω, νέα φυνιάνια, ὄλο καὶ κάθε μέρα, παρουσιάζονται, ἔτσι πὸν νὰ ἐλπίζη κανεὶς, πὸς ὁ Στίχος, εἶνε γραμμένο ν' ἀναδώσῃ γλήγορα σιὸν τόπο μας εὐωδιασμένο καὶ πλούσιο λουλούδιασμα.